

vyd. str. 201.). Podle §u 133 ex. ř. třeba jest, aby exekut, proti němuž se zavádí dražební řízení, byl v pozemkové knize zapsán jako vlastník nemovitostí, na něž se dražba vede. Chce-li dědicův věřitel (§ 822 obč. zák.) po odevzdání pozůstalosti vésti exekuci na nemovitý statek, jenž dosud nebyl přepsán na jméno dědicovo, může žádati podle §§ 22 a 78 knih. zák. a §u 350 odst. třetí a čtvrtý ex. ř. na základě duplikátu odevzdací listiny, by dědic byl zapsán za vlastníka a by zároveň jeho pohledávka proti věřiteli byla hypotekárně zjištěna, po případě exekuční dražba na přepsanou nemovitost byla povolena. Měla tedy vymáhající věřitelka takto se zachovati. Ale ona se tak nezařídila, nýbrž podala přímo návrh na exekuční dražbu proti dlužnici i ohledně polovičky nemovitostí, připsaných dosud zůstaviteli, aniž současně zažádala za vklad práva vlastnického pro dlužnici. Právem tedy rekursní soud zamítl návrh na dražbu ohledně polovičky nemovitostí, dosud zůstaviteli připsané. Tomuto náhledu není na závadu ustanovení §u 822 obč. zák., neboť § tento mluví pouze o vedení exekuce před odevzdáním pozůstalosti a to na svršky, ohledně nichž byla přihlášenému dědici udělena volná správa a dispozice podle §u 145 druhý odstavec nesp. pat., kdežto zde se jedná o nemovitosti.

Čís. 3781.

Kuratorium lázní, skládající se ze zvolených zástupců poživatelů lázní koalovaných hornických stran a zástupce vlády má právní osobnost.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1924, R I 313/24.)

Soud první stolice povolil k návrhu kuratoria lázní v B. prozatimní opatření. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a odmítl návrh z toho důvodu, že kuratorium slatinných lázní v B., které jako ohrožená strana prozatimní opatření navrhuje, není společností ani dle občanského ani dle obchodního práva a nejsou ani právnickou osobou podle §u 26 obč. zák., není způsobilým k právním jednáním a tedy ani k podání návrhu na prozatimní opatření.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by nehledě k použitému důvodu, znovu o rekursu rozhodl.

Důvody:

Se stanoviskem rekursního soudu nelze souhlasiti. Podle předložených vývodů presidia ministerstva veřejných prací ze dne 30. září 1922 a ze dne 18. února 1923 vyhradil Československý stát, který jest vlastníkem lázní v B., poživací právo k těmto lázním koalovaným hornickým stranám, ve výnosech těch jmenovitě uvedeným. Podle uvedených výnosů bylo k vedení lázní zřízeno kuratorium a zvoleni byli do něho jednotlivými revíry zástupci, mimo to jmenován do kuratoria za ministerstvo veřejných prací Dr. Josef Š., to jest ti, kdož názvem »kuratorium

slatinných lázní v B. jako ohrožená strana návrh na prozatímní opatření podali. Toto kuratorium učinilo také smlouvu ze dne 17. dubna 1923, kterou Dr. Otakar R., odpůrce ohrožené strany, byl přijat do lázní v B. za řídícího lékaře a přiděleny k užívání místnosti, jichž vyklizení a odevzdání následkem zrušení námezdního poměru onou smlouvou ujednaného, se prozatímní opatření týká. Za tohoto stavu věci, aniž by tím bylo ovšem předbiháno rozhodnutí ve sporu, nelze mít důvodné pochybnosti o tom, že kuratorium to jest svrchu jmenované osoby jako zástupci požívatelů lázní jsou k právním jednáním způsobilí a že důvodu po této stránce k zamítnutí návrhu na prozatímní opatření tudíž není.

Čís. 3782.

Pokud lze mít za to, že byly předloženy dostatečné doklady o převodním poplatku.

K odporu při rozvrhovém roku dlužno pouze tehdy vzítí zřetel, byly-li v něm uvedeny všechny skutečnosti, o které se opírá popření jsoucnosti pořadí atd. přihlášené pohledávky.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1924, R I 328/24.)

V řízení o rozvrhu výtěžku za exekučně prodanou nemovitost nepřikázal **e x e k u č n í s o u d** následkem odporu vymáhajícího věřitele a věřitelky Boženy K-ové v přednostním pořadí převodní poplatek. **R e k u r s n í s o u d** usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d k dovolacímu rekursu finanční prokuratury přikázal převodní poplatek ve výsadním pořadí.

D ů v o d y:

Rekursní soud míní, že přihlášený poplatek převodní nebyl nijak doložen listinou, že ani z exekučních spisů, ani z pozemkové knihy není zřejmo, že jest po právu, za kterou dobu je zadrželý, ze které nemovitosti byl předepsán, a spatřuje zejména vadnost přihlášky v tom, že v ní není uvedeno, že jde o poplatek z převodu vlastnictví nemovitosti, tedy jakého je druhu, a že také, běže-li přihláška zřetel na § 14 nařízení min. financí ze dne 3. května 1850, čís. 181 ř. zák. a na výpis z pozemkových knih, ani ze sbírky listin není zřejmo, že je to onen poplatek. Nelze sdíleti tento právní názor rekursního soudu. Řečený poplatek byl s uvedením čísla platebního rozkazu, jímž byl vyměřen, přihlášen nejen podle §u 172 odstavec druhý ex. ř. ku dražebnímu stání, nýbrž i k rozvrhovému roku, jako převodní poplatek a to nejen na kapitále, ale i na úrocích od určitého termínu, mimo to vycházelo z knihovního výpisu, tvořícího součást exekučních spisů, že byl na nemovitosti, do dražby dané, podle usnesení ze dne 29. listopadu 1921 zaznamenán, exekuční soud dotyčný spis připojil ke dražebním spisům a tak jej učinil součástí dražebních spisů, na které jedině podle §u 210 ex. ř. — tedy nikoliv na